

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΞ

(Συνέχεια έξ του προηγούμενου)

‘Ο σκότασμος γέρος επροχώρησε προς τή Σιώνη, πού τή βαστούσαν ή Ζερμαίν κ’ ή μητέρα της, και τής είχε με φανερή συγκίνησι : ‘Παιδί μου, έρχομαι να σου φέρω τήν εύλογίαν του Κερσίου. Σου μιλάει ένας παλιός φίλος σου, παιδί μου. ‘Ακουσε με : Δεν σε χάνουμε, Σιώνη... Μηνίξει φέρεις πρώτη για να μας προετοιμάσες το δρόμο. Θνήσκου, αγαπητέ μου τέκνο, να παρακάλεσης το Θεό να μας στεριέψη τά δάκρυα άξ’ τά μάτια και να φιλάη και για μας ένα παρθένο χριστιανικό τέλος, σαν το δικό σου...’

‘Έπειτα τής έπρόφερε τή Θεία Μετάληξη και γονιεύτησε, όπως έκαναν κ’ όλοι οι παριστάμενοι. Αύτ’ ή στιγμή ό δίκκος του ήλπιε πρόβαλε όλόκληρος στον ορίζοντα και συγχρόνως ή ζωηράς άντήχησαν από τά τρούρα σημεία όλες μιάς.

Δέν ήταν μιá άλλη πρόσκλησι για τους πιστούς ή κοιδονομοποιές αυτές. ‘Ήσαν μιá παραφορά του μετάλλου που σκόραζε μέσα στην ατμόσφαιρα όλος τούς ήχος κ’ όλες τής άρμονίες.

‘Ο πατέρας, αφού άπετέλεισε τήν προσοχή του, σηκώθηκε κ’ έφυγε με δάκρυα στα μάτια.

‘Η πόρτες τής επαύλου ξανακλειστήσαν και κοντά στο προσέζεφλο τής Σιώνης δέν έμειναν παρά όι οικείοι της, μόνο μισήτορες τής άγωνίας της.

‘Η έτοιμότητα άνοιξε τώρα τά μάτια της και περιέφερε γύρω της ένα άγρό βλέμμα. Είδε τήν κερία ντε Μελά και τής χαμογέλασε. ‘Έπειτα χαμογέλασε με τή σειρά στη Ζερμαίν, στην Παρθιά, στον Δανδαί και σ’ όλο το ήπρητικό προσωπικό, ποίσησε εκεί βουδο και συντριμμένο...

‘Αλλά το βλέμμα της ζητούσε κάποιον άλλον άκόμη και σταμάτησε τέλος άπάνω στον πρίγκιπα, που είχε τήν όμη άρχή και σκοτεινασμένη. Τόν έκάλεσε τότε κοντά της μ’ ένα άγρό χαμόγελο στο πρόσωπο και του ψιθύρισε στ’ αυτί :

‘‘Ο παρδισός μου, πατέρα, θάνα και δικός σου... Δέν είν’ έτσι :

–Ναι, αποκρίθηκε ό πρίγκιπς, συντριμμένος από τή θλίψη, καθώς γονιάζε μπρος στο κρεβάτι της άνευχας του.

‘Η Σιώνη πήρε το χέρι του και το κράτησε μαζί με το χέρι της έξεδάλης της, στο αυτί της όποιος κατόρθωσε να προφέρει :

–Νά θνήσασι !...

‘Η Ζερμαίν έσκυψε δακρυσιμένη και τής φίλησε τά μαυρά της μαλλιά.

Τότε ή Σιώνη, με φρονή που σβανάταν όλοένα, άρχισε ν’ άπαγγέλει τόν τελευταίο άποχωριστικό της :

– Πλάζωσε ή νύχτα !... Δέν σάς βλέπω πιά, αγαπημένα μου πλάσματα !... Μην χλάιτε όμως... Νοιώθω πως πάω προς τήν αυγή... Λουλουδία !... Φέστε λουλουδία ! Πολλά λουλουδία !... Θέλω να τά μωρφα για στερνή φροά...

Σώπασε λίγο κ’ έπειτα συνέχισε :

σπανίζον τον δογματών, καθόλου δέν άμαρτάνουν όταν εκθέτουν διά του τίπου τής ιδέας τους.

‘Έπειτα από τή φιλελεύθερη αυτή γνωμοδότησι του Μονφτι, ό ‘Αγγλος πρεσβευτής έπληξε τήν τρίτη μερα στο Μεγάλο Βεζύρη και διαμαρτυρήθη για τή σύλληψη του γοαματιέου του και του Νικολήμου Μεταξά, για τόν όποιον ελετε ότι εινε ήρωος άνθρωπος, κληρικός, καταχόμενος από εγγενικά άπορώματα και ότι εινε ήρωος της ‘Ευνείας.

‘Ο Μέγας Βεζύρης όμολόγησε ότι είχε πέσει θύμα τών ‘Ιησουϊτών και διέταξε ν’ άποφυλακισθή άμέσως ό Μεταξάς και να του ξαναδώσουν τά κατασχθέντα.

Περισσότερο όμως εθύμωσε για τήν ‘Ιησουϊτική κακοήθεια ό Σουλιάνος. ‘Εγόραε λοιπόν φριμάν έξορίας όλων τών ‘Ιησουϊτών από το κράτος του. Κι’ ό έλεονόμοι αυτοί ασσοφοροι αναγκάστηκαν να έγκαταλείψουν άμέσως το έδαφος της ‘Οθωμανικής Αύτοκρατορίας.

‘Αλλά το κακό που είχαν χάσει, δέν έπαυε διόρθωση. Το τυπογραφείο είχε καταστραφεί πιά. Κι’ ό Νικόδημος Μεταξάς, χειροτονηθείς ‘Αρχιεπίσκοπος Ναυπλίας, άνεχώρησε για τήν έδρα του.

– Ζερμαίν, θνήσκου πως τα μαλλιά μου τάξω τάμμα στην Παρθιά... Πατέρα, μη λησμονής πως ό τάφος μου θάνα εκεί κάτω... Λάι, θέλω να βαφτιστής... Κι’ εσύ, Δανδαί, πού μου τό έποσχέθηκες, καθώς κ’ ό θεός μου... ‘Εξαδέλχη μου, γιατί να μη σε γνωρίσω και να μη σ’ αγαπήσω άξ’ τήν άρχή !... Ζερμαίν, πατέρα ! Ν’ αγαπάτε τόν Κάρολο, να τόν ζάνετε ευτυχισμένο...

‘Έξαφνα κάτι είδε μισ’ άξ’ το τζάμι κ’ άνασπρόθηκε : –Λουλουδία, λουλουδία ! Μου τά φέρονι ό Κάρολος... Δώστε μου τα γρήγορα !... Αύτ’ ή στιγμή μπήκαν μέσα δύο άνδρωτοι, που βαστούσαν από ένα μεγάλο παρόν γεμάτο λουλουδία.

‘Ο πρίγκιπς τά άρπάξε και τά δού μαζί άξ’ τά χέρια τους και, γεμίζοντας τήν άγκαλιά του με τά δροσάλουστα αυτά προιά άνθη, τά σκόρπισε στα πόδια τής Σιώνης.

Τήν είδαν τώρα να σηκρά έλαφοι. Στο πρόσωπό της είχε άλωθεί τήν κάπρια ζωηρότης. Τά μαυρά μάτια της πήραν μιá χαρούμενη λάμψη.

Τά διάφανα χέρια της ταυτώθηκαν προς τά πάνω και μιá τελευταία κραγή βγήκε άξ’ το στόμφο της :

–Φώς ! Φώς !...

‘Υστερα τά βλέφαρά της ξανακλειστήσαν άμέσως, ή κοκκινάδα του προσώπου της χάθηκε κ’ ένα χαμόγελο έμεινε πάνω στο παγωμένα χείλη της.

‘Η Ζερμαίν, που δέχτηκε ξαφνικά το κεφάλι της έξεδάλης της στην άγκαλιά της, κατάλαβε πως όλα είχαν τελειώσει πιά και πως ή άθια ψυχή της αγαπημένης της είχε πετάξει για πάντα άξ’ τή γη.

Αύτ’ ή στιγμή μπήκε μέσα, τριζόντως, ό Κάρολος. Μόλις είδε τή νεκρή, δέν μπόρεσε να κρατήση μιá κραγή άπετέλεισι :

–‘Α, Σιώνη, Σιώνη ! Γιατί δέν με προίμενες ;

‘Η Ζερμαίν πήρε στα χέρια της ήσχα-ήσχα το κεφάλι της κόρης και τό άπαύτησε πάνω στο προσέζεφαλο

–Κουμάρι ! είτε με σοβαρή φρονή ό πρίγκιπς, δέν πρέπει να ταράζουμε τόν άδωνό ήνω της !... Και, γυρίζοντας προς τή Ζερμαίν, που θρηνησε σκαμμένη κοντά στην λατρευτή της νεκρά, τής είπε :

–Παιδί μου, ήσουν ή καλύτερη φίλη της. Τής είχες δοθεί με αγνή άφρασσι, όσο ζούσε. Σε σένα έμπέντως άνήκει να φροντίσης για τήν κηδεία της.

‘Η Ζερμαίν στόλισε μόνη της τή νεκρή, όπως άλλωστε της είχε όποσχεθεί, και ύστερα από δύο ώρες ή Σιώνη ντ’ ‘Ισα, ντινέτη στα λενά, ανακατόταν άκίνητη

Τής κρατούσε το χέρι και τήν κούταζε με βαθεία μελαγχολία...

μέσα στην ενόχωση αϊθουσα τής επαύλου. Κανένας δέν είχε δεη ποτέ φωαότερη νεκρή. ‘Ο μοιηός θάνατος, που παραδίνει στη φθορά τά φωαότερα δημοσιόγηματα της φύσεως, ήμνος άπέριχτο το λατρευτο πρόσωπο της ποθήθας αυτής, που περικλυμένη όπως ήταν άξ’ τά λουλουδία, έμοιαζε κ’ ή ίδια με λουλουδι.

Τά λεπτά γοακηριστικά του προσώπου της είχαν άποχτήσει τόσα μιá οφρανία γλυκύτητα. Το κεφάλι και τά χέρια της έμοιαζαν σαν κερνία. Τά κλειστά βλέφαρά της τήν έκαναν να φαίνεται βυθισμένη σ’ έναν ήσχο ύπνο.

Τά θαμνάσια μαύρα μαλλιά της, που έπεφταν γύρω άξ’ το σώμα της, καθιστούσαν πού ζωηρή τήν καλλονή της. ‘Απάνω στο άδύνατο στήθος της έλαμπαν όλα της τά στολίδια, που τής είχε βάσει ή Ζερμαίν.

Δεξιά και άριστερά, κάτω άξ’ τής φλόγες τών λαμπάδων, δέν έβλεπε κανείς παρά μονάχα λουλουδία, που γεμίζαν τήν αϊθουσα με τή βαρεία μωροδιά τους.

Τό πλήθος αυτό τών λουλουδιών με τά ποικίλα χρώματά τους, έδινε τήν εντύπωση γιορτής μάλλον, παρά κηδείας, τόσο έορταστική ήταν ή όψη του περιβάλλοντος.

Γιά να ικανοποιήσουν τήν ιδιότροπη έπιθυμία της νεκρής, αναγκάστηκαν να ζητήσουν από τή Νομισχία τήν άδεια να τή θάψουν μέσα στη σπηλιά της άκτής.

(‘Ακολουθεί)